

Kommentar till Erkells sammanfattning av tråden "Om molekylära maskiner"

Göran Schmidt, februari 2018

Jag har egentligen ingenting att invända mot Erkells formulering att molekylära maskiner arbetar stokastiskt och konstruerade maskiner deterministiskt. Men det är inte jag som missar någon poäng i det här sammanhanget, det är Erkell. Nettoresultatet är just vad som räknas, och det är svindlande effektivt. När det t ex gäller flagellmotorn närmar sig verkningsgraden 100%, trots denna stokastiska funktionsprincip. Det är avsevärt högre än våra egen tids elmotorer. Och av allt att döma är det den enda funktionsprincip som skulle fungera i den subcellulära mikroskalan. Tack vare dess effektivitet kan Erkell sitta där och läsa och tänka.

"Och hur vet vi att det inte kan finnas något annat än medveten design som kan åstadkomma komplicerade mekanismer? Det är omöjligt att veta."

Forskning kan inte bedrivas på grundval om antaganden om hypotetiska framtidsperspektiv. Den måste baseras på vad vi faktiskt *vet* om världen runt omkring oss. Det är i och för sig oklart vad Erkell menar med *"komplicerade mekanismer"*, men till dess att någon annan orsak upptäcks bör medveten design vara arbetshypotesen. Och det är den redan idag.

I ett försök att bortförklara analogin mellan molekylära maskiner och mänskligt konstruerade dito försöker Erkell argumentera för att de inte är tillräckligt lika varandra för att analogin ska vara giltig, och att detta skulle innebära ett dilemma för ID. Problemet är bara att skillnaden dem emellan huvudsakligen består i att naturens strukturer som regel är vida överlägsna de mänskliga motsvarigheterna när det gäller både sinnrikhet, driftsäkerhet, verkningsgrad och annat. Analogin är därför haltande på ett helt annat vis än vad Erkell föreställer sig; om en mänsklig konstruktion kräver en medveten, intelligent konstruktör, så gör naturens motsvarigheter det i långt mycket *högre* grad! Om detta skulle vara ett dilemma så är det för evolutionister.

Erkell har missförstått begreppet komplex specificerad information (CSI) som vore det rätt och slätt komplex information (CI). S:et står för specificerad. Det är därför Erkell ständigt hamnar så snett i sitt resonemang. ID talar om mer än om att en mekanism är komplicerad eller komplex. Det är just detta som är huvudpoängen med CSI-begreppet. Vilka orsaker som helst kan skapa komplexitet. Det vet var och en som fått trassel på sin fiskelina. Arvsmassan och livets strukturer är inte bara komplexa (även om det kan synas så om man som Erkell snöar in i partikelvärldens Brownska molekylrörelser). De kännetecknas också av djup ändamålsenlighet och funktionalitet. Komplexiteten är inte ett skatbo på fiskerullen, den är en nödvändig förutsättning för att uppnå och bibehålla livets alla sinnrika processer. Förekomsten av teleologi i naturen utgör stark evidens för design.

Slutligen – Erkells avslutande resonemang om ID:s bristande falsifierbarhet och därmed vetenskaplighet brister på flera punkter. Dels är bristande falsifierbarhet, som jag redan tidigare påpekat (och som Erkell också medger), inte tillräckligt demarkationskriterium för att avfärda en teori som ovetenskaplig. Och dels står och faller Erkells argumentation med om begreppet CSI är

odefinierad och omätbar eller ej. Eftersom CSI de facto *är* definierad och då det bevisligen finns vetenskapliga publikationer som presenterar ansatser till att kvantifiera CSI så kan vi en gång för alla lägga frågan om ID:s vetenskaplighet till handlingarna. Det finns ingen anledning att ställa större krav på ID än på någon annan vetenskaplig teori. ID har redan etablerat sig som ett vetenskapligt projekt och har kommit för att stanna.

